

שומר פתאים השם... ראלי בינלאומי בישראל – מאי 04

תקציר מנהלים:

בהמשך תיאור סיפורי מפורט של אירועי המטס הבינלאומי. להלן תקציר האירועים לאלו שאצה להם הדרך. יום ה': התכנסות מטוסים בחיפה. טיסה מהרצלייה לחיפה כשהשפה היוונית חוסמת את "פלוטו". המתנות באוויר (הולדינג). שני מטוסים בהקפה בחיפה, כל אחד מצד אחר של המסלול. קבלת פנים וארוחת ערב מרשימה בנוכחותה. חמישה מטוסים זרים מגיעים. אחת משלושת הגבירות במטוס שלי מבריזה. נשארתי עם שתיים.

יום ו': כ-14 מטוסים עוזבים את חיפה בדרכם לפיק. שלושה עשר בכמו תחרות ניווט. תמונות של נקודות ביקורת (נכון/ לא נכון) ותמונות בנתיב. נחיתות בפיק. עוד מיליון מטוסים מגיעים לפיק. דווקא המקצוען (נתיב חקלאי) מפגין חוסר מקצועניות ודוגמא רעה לנוער. טיול סובב כנרת (ירדנית, כפר נחום וכו'). ביקיני בכפר חרוב.

טיסת בלהות למצדה. רוחות מערביות אדירות מונעות מחלק מהמטוסים לטפס לגובה 6000 רגל מעל ירושלים. חיתחות מדהים מעין צורים ועד מצדה. 15 עד 20 קשר רוח צד, ראות 5 ק"מ ו-100 מטר. 18 מטוסים נוחתים בשלום. שעתיים אחרי הנחיתה (זמן תידלוק) גוברת הרוח ל-30 קשר והראות יורדת לחמש מאות מטר ברוטו. הרצאה.

יום שבת: טיול במצדה ובעין גדי, ביקינים בים המלח. מספר המטוסים במנחת עובר את ה-30 ועוד שני אולטראלייטים (סוונות). טיסה חזרה בארבעה מסלולים. ישר הביתה בגובה (IFR), הביתה בנתיב הרגיל. חזרה ב"רונדו", קרי, מסלול הניווט של התחרות (פחות או יותר) לרבות המטוסים הזרים. תחרות ניווט מלאה (חמישה מטוסים ישראליים עם כתב חידה באנגלית). ד"ש מקברו של הבאבא סאלי ומהחוזה שלידו. עוד גברת מכובדה (זוגתי שתחיה) מבריזה וממירה את הקורקינט שלי במטוס מפואר שטס IFR. שוב אני, הגר, המשקפת והמפה.

נחיתה בשדה דוב וחזרה בהרצלייה. חמש שעות וארבעים דקות, נחיתה לכל שעה טיסה (חיפה, פיק, מצדה, שדה דוב והרצלייה).

ענק, גדול, נעים, מהנה, מאלף, גרנדיזי, רק מילים טובות (איבדתי את המשקפיים השחורות בחיתחות הנוראי בים המלח, נשארתי רק עם הוורודות). ארגון גדול, למרות הריכוז הגדול של אנשים בעלי אגו לא מבוטל העסק עובד, ובעיקר הנסים והנפלאות שקרו לאבותינו (השמצות וביקורות בגוף הדוח...).

הקדמה:

דיווח תעופתי זה של המטס שנמשך, מבחינת טיסות בתוך הארץ, כשלושה ימים, הינו סלט מגוון של נושאים. קצת טיסות, תחרויות ניווט וסתם טיסות, תיאורי בלהות של מלחמה במזג אוויר משוגע (שעתיים אחרי הנחיתה התחזקה הרוח ל-30 קשר צולבת), מחשבות והגיגים, פגישות עם חברים ועם אנשים יפים, התרגזויות ואירועים (רק אחד לשמחתי), פנטזים, ובעיקר המון הנאה וכיף ועוד הוכחה שאפשר לעשות חוצלארץ בארץ.

הקדשה והוקרה:

שוב תכננתי לצאת לתחרויות הניווט עם הגר, זו שה-GPS צרוב אצלה בהרד דיסק במוח, פרטנרית מושלמת לראליים, מסבירה מעולה ובעיקר בן-אדם ואיש נוח לבריות (ועם כמה מהבריות שסביבנו, בל יקל הדבר בעיניכם המשוחדות). בנוסף לכך, בעיקר לאור האירוח שקיבלנו בתורכיה, התנדבה הנלי"ת להדריך יומיים בטיול (אחד ממקצועותיה הרבים). שבוע לפני האירוע הסתלק מעולמנו אביה, יוסף (זצ"ל) המכונה יופ בפי ידידיו. יקה יקר, מאבני היסוד של קיבוץ משמר העמק (המהולל), חביב, מאיר פנים מאין כמוהו ובעיקר צנוע וענו להחריד. הקדיש גופתו למדע, זה הצ'אנס שלו להגיע לאוניברסיטה, אמר. למרות הצער והיגון החליטה הגר לא לאכזב והצטרפה לראלי. כתבה זו מוקדשת לזכרו של אביה.

המסע - יום ה':

תכננתי לצאת לראלי, לפחות ליומו הראשון עם שלוש גבירות. הגר כזכור, זוגתי שתחיה, שרק אחרי שמלמלתי כחמש פעמים שאני כל כך מחכה לפגוש את הטייסת המדליקה מסלוניקי (דמות פיקטיבית שהמצאתי לצורך השכנוע) נאותה ונתרצתה להצטרף אלי למסע, עד פיק בשלב הראשון, ולאחר שגילתה שהזמנתי חדר זוגי גם במצדה, גם למסלול של פיק-מצדה (סתתתם). כפי שיתואר בהמשך ייתכן שזו הייתה טעות משום שאחרי הקטע עין-צורים - מצדה בו שוחחה עם הקדוש ברוך הוא, ייתכן שיידרשו לי חמש שנים נוספות לשכנע אותה פעם

נוספת (שוב אאלץ להסתפק בטייסות יווניות וירטואליות), ואחרונה חביבה הדוקטורית המהוללה XB70 שסברתי לתומי שזו לה הזדמנות לשפר את יכולות הניווט המדוכאות שלה ולאפשר לה ללמוד מ"הגדולים".

זוגתי אוסנת, הגר, CHV ועבדכם המראנו מהרצלייה. לחוצים קמעה כי נעתרתי לבקשת אוויה לצאת שעה וחצי מאוחר מהמתוכנן. "בטח נזדקק למונית להגיע למלון" סברתי, ומה זה כבר מחיר מונית לעומת ההשקעה הכללית בראלי. באזור זיכרון החלו הצרות בקשר. שלושה מטוסים יווניים כ-20 מייל מ"גלים" מתקשקים. (גם הטייסים הגרמניים הגיעו במטוס יווני, יותר זול, ספרו). באחד מהמטוסים זוג טייסים שזמן הטיסה המשותף שלהם מגיע למאה חמישים שעות (150!!!) ואינם דוברים אנגלית. בהסבר מאוחר יותר שמעתי שכתוצאה מבטיולים זה הסתדר להם כך והשניים התעקשו להיות יחד בלי אף טייס ווטיק איתם במטוס. בשל כך הם טסו צמודים למטוס נוסף שתירגם להם את התעבורה והנחה אותם בשלט רחוק. מעבר למחשבה על הקורלציה שבין גודל הביצים לקוטן המוח שעברה לי למשמע ספור זה, חלפו בי זיכרונות נוגים על מסע ההשפלות שעברתי כשבקשתי לקבל מטוס לראלי הראשון לחו"ל, בלי מדריך ובלי טייס בוגר מלווה. כ-300 שעות מפקד היו ברשותי, קרוס באמריקה לרבות טיסה מעל האוקיינוס השקט (לאי סנטה קטלינה) ואף אחד לא רצה לתת לי מטוס. "קודם עם מדריך מטעמנו", ולא עזרו כל ההמלצות ממדריכי, ידידי, ואלף שעות מושב אחורי... "פלוטו" אומר משהו באנגלית ומיד אחרי זה נשמע קולה של הטייסת יולי היווניה (יו"ר האגודה ביוון, בקרית מכ"ם בפיקוח אתונה, ואם מישהו חושב שהיו"ר שלנו אוהב לדבר, יש לו עוד הרבה מה ללמוד....). הקשר חסום. "פלוטו" עצבני מעביר אותם לתדר הראלי אבל אז הם יורדים מהקשר. אני בהמתנה בעתלית. אחרי שש הקפות מעל כלא שש נכנעתי וביקשתי מ"פלוטו" שייתן לי לעבור לחיפה לפנייהם (מזל שלא קוראים לו כלא 10, הייתי צריך לעשות עוד 4 הקפות...). יעל ב-CSO מאחורי מנסה להשתחל גם היא.

נחיתה, חוויות, ארוחה, פגישה עם חברים, נאומים ונשיקות (אפילו עבדכם הנאמן זכה לנשיקה מיולי כשמבט האכזבה על פני זוגתי אומר: "אם לזו הוא קורא יפיפייה איך אאמין לו כשהוא אומר שאני הכי יפה בעולם (אחרי בן-דוד ושרון סטון...?)). במהלך הארוחה, בין סלט האבוקדו לסלמון, הטלפון הסלולארי משמיע אותות חיים. "הילדים שלי שרפו את הבית", אני מודאג ושמה לגלות שזו רק הדוקטורית המקסימה (לשעבר) מהפקולטה למדעי החלל והאווירונאוטיקה. שני ערבים לפניך הייתי בביתה לתדריך ותאומים לקראת תחרות הניווט. בחנתי אותה על חומר העזר ששלחתי והנה המהוללה מודיעה שנבצר ממנה להצטרף. זוג אוזניות מיתם במטוס וצער על עשרת הפונים להצטרף אלי שנענו בשלילה.

יום ו' - חלק א' - המסע לפיק.

נקבע סדר יציאה, ראשון מטוס ישראלי, אחריו חמשת הזרים, ועוד שמונה ישראליים. בלילה הוחלט שהזרים לא יטוסו ללא טייס ישראלי במטוס למקרה צרות תעבורה. קיבלתי נוסע שהיה מתוכנן לטוס איתם ומשהו לא הסתדר. בפיק הוא חזר הביתה (למרות שהשתדלנו והודיתי לו שהזכיר לי להרים מדפים אחרי המראה). בלג האחרון ממצדה לת"א הוא חסר. המטוס עם צעיר המשתתפים (בן שלושה חודשים פחות או יותר) מתעכב, גילוי אוויראות והסדר משתנה. על הקרקע, מתוך כל נקודות הביקורת היו לנו ספקות לגבי אחת. נעבור ונראה. מתוך התמונות במסלול זיהינו על הקרקע את כולן למעט אחת (הכוונה, הגר זיהתה ואני אמרתי נכון מאוד). צומת גילעם, נטופה, נצרת, תבור, קרני חיטין, כפר נחום, רמות ופיק. 500 רגל בשיא המסלול. מגניב. זיהינו גם את התמונה החסרה (אזור צומת גולני לפני קרני חיטין...) ואימתנו את כל השאר. בפיק קצת ברדק, כולי ערנות, נחיתה ומפגש חברים.

לא אכנס בשלב זה לויכוח, אבל מהקטעים ששמעתי (במו אוזני הפגומות מימי בתותחנים) בדיון בין מר דנינו לטייס המיקצוען, זלזולו הבולט של האחרון בטייס השבתות, במפעילי המנחת, ובמנופפי הדגלים האדומים, אינם מביאים כבוד למקצוע. כולנו טועים, גם כאלו עם אלפי שעות, אז שיירד אותו טייס מדופלם (לנחות יפה הוא יודע ללא ספקות) ויגיד "טעיתי", "מיהרתי", אין לי ראש לשטויות שלכם", ומכאן, כל מילה מיותרת. גם אם הוא צודק ונקי לגמרי זו דוגמא לא טובה למספר העצום של טייסים צעירים שהתגודד במנחת. היי, ביי, צ'אי לחברים ויוצאים לדרך. טיול סובב כנרת. הגר מדריכה ואנחנו מרגישים כמו טוריסטים בארצנו. בירדנית, נקודת הטבילה של ישו, לא הייתי מימי (הוקם רק בשנת 2000) והמקום יפה ומרשים. בכנסיה המקסימה של כפר נחום הייתי לאחרונה לפני כארבעים שנה. הפתעות. ארוחת צהריים בכפר חרוב (שום דבר לכתוב עליו הביתה, אומר המשפט באנגלית), והגר מזעיקה אותי לשוף במשקפת. בבריכה מתחתנו רוחצות עלמות (אחת מבריכות הקצינים הרבות הזרועות בשיפולי הרמה). יש מה לראות ושוב היא מקבלת ח"ח על אוויראות גבוהה. פוגש את יורם אבטבי מלווה בטייס נוסף ובטייסת מפורסמת מהפורום שעד אותו רגע הייתי משוכנע שזה טרול או טרולית (הצוות יחזור בהמשך).

יום ו' – חלק ב' – המסע למצדה.

פרק זה מכיל אירועים המספיקים לעבדכם הנאמן לחצי שנה לפחות, אבל מפאת היותו אחד מחמשת מרכיבי האירוע אני מקצר, מצנזר, מנפה וקוצץ. זה יחזור ביום מן הימים. השיירה פונה דרומה. ציר מעניין עם אישור לטוס מעל בירתנו הנצחית בגובה 6000 רגל. בהחלטה מקדימה אני מחכה עם הטיפוס עד למעלה הגדוד אלא מתחיל לטפס כבר בסרטבה. החלטה טובה, אבל לא מספיק טובה. חולפים צמח, התיאטרון בבית-שאן, נהנים מהנומך, שלום למאיר הר-ציון בכוכב הירדן, ובסרטבה מתחילים טיפוס אחרי שמקבלים הסבר על החורים שבאדמה. בשלושת אלפים רגל המטוס בקצב טיפוס של 200-300 רגל לדקה. בודק מהירויות טיפוס, מתיישר, מדלל, וממשיך טיפוס, אבל נאדה. זוגתי מלינה על הצפצופים במטוס. "צפצפת הזדקרות" אני מנסה להרגיעה ללא הצלחה. הגענו סוף סוף ל-4,500. בקושי מצליח לשמור גובה, ואז מתחיל לשקוע. גובה 3,500 מתייבב. אני מיואש. הרוח המערבית שיוורדת במדרונות המזרחיים לוקחת אותנו איתה. "בגב ההר זה יירגע". מגיע לכביש אלון. נח"ל חמדת משמאל ממשיך לכיוון דרום מערב. רימונים מימין והנה הופ הגענו, אבל אני מתנדנד בין 3500 ל-3000. מוותר. את עוקף יריחו כבר עברתי אז אפשר להתחיל הנמכה לעין צורים. באזור מעלה האדומים (הגר מתקנת למישור האדומים) יד נעלמה זורקת אותי ל-4000 רגל. כנראה אפשר, אבל ירושלים כבר ממערב לנו, ואנחנו אחרי טיפוס של חצי שעה. גולשים מטה. יורם ולהקתו עם ה-CHE מצטרפים מימין. טסים במבנה רחב. חולפים עין צורים, אני כ-200 רגל מעליו, מאחוריו וקצת מזרחית לו. החיתחות מתחיל להכות בנו. מכות אימתניות מדביקות לנו את הקרקפת לתקרה. זוגתי במושב האחורי מורידה אוזניות (או שאולי עפו לה) ופוצחת בתפילת הדרך. גלגולים בלתי נשלטים עד לכשמונים מעלות הטיה גורמים להתרגשות. הגר טוענת שאני מאבד את חוש ההומור. אני מסביר לה שאני דואג ליורם, לספי ול"אחותי" במטוס מתחתנו. מלמעלה הם נראים קרובים מדי לאדמה וקרובים מדי לצוקים. "תתרחק מהצוקים ותטפס קצת" אני מבקש מיורם בתדר הראלי. "לא מצליח, הרוח זורקת אותי", הוא עונה לו ואני נבהל שבעתיים. בדמינו המיוסר אני רואה עצמי מזעיק עזרה לגרד אותם בשפכטל (חס וחלילה, טפו, טפו). עוד מטוס עם שני טייסים מדייר שלוה מנפשי המיוסרת. זוג חברים "מעוטי שעות", כ-120 שעות, שאחד מהם מלווה בשני בניו. איך הם ינחתו ברוח הצד הזו ובחיתחות האיום הזה. דליה מדריכתם עשתה כנראה עבודה טובה. חולפים עין-גדי. עשרים שניות ללא זפטה. כמו בשבי. אתה חושב שסיימו איתך ואז עוד שתי בעיטות לקינוח. גם המבטא ההונגרי מהקרקע לא מצליח להרגיע. יורם מתקשה בפנייה לפינל, הולך סביב ואני עט על המציאה. נוחת, המטוס קופץ על המסלול, אני לא בטוח שנגעתי, מפחד מהתבדרות, מרים את עשר מעלות המדפים והולך סביב. זוגתי מבקשת הבהרה. חושדת שאני משתתף בנחיתו דיוק. הבהרתי שתחרות נחיתות הדיוק בוטלה, "פשוט נחתי לא יפה". נוחת פעם שנייה, בלי מדפים, בא בהחלקה מיוצב, ונוגע לתפארת. נלחם עם ההגה גם בריצה (ברזל בברזל בהסעה), מבצע 180, הופך ידית לצד השני עוצר ורץ לחפש עוגנים. זוגתי מנשקת את הקרקע ("...פעם יהודי כשבא לישראל, נשק לאדמה וברך הגואל..."), שיר הפלאפל (סתתתאם). "הבנתי את השטות הזאת", מפטירה. כשתדלקנו גברה עוצמת הרוח והיגיעה ל-30 קשר. ענני האבק הקיפנו ומקצה שורת המטוסים לא ניתן היה לראות את הקצה השני. 18 מטוסים נחותים בשלום (ב"ה) למרגלות המצדה, אתר התיירות מס' 2 בישראל ואחד מ-100 אתרי התיירות מרובי העניין בעולם (רשימה של האו"ם).

בארוחת הערב רבו נפנופי הידיים וההתרגשויות.

אחרי הארוחה נתכנסנו לאחת ההרצאות המרתקות שחוויתי. "שמי עופרה", שמעתי ותרדמה נפלה עלי. לא אלאה אתכם בחלומי שהרי המציאות עלתה על כל דמיון אבל בחלומי, אחרי שנחתי על הכביש למצדה ופתחתי את דלת המטוס, רוח ענקית ותקעה בי את הדלת. ידית הדלת נתקעה בכתפי. מרפקה של זוגתי העיר אותי. "אתה נוחר מעל לששים דציבלים. מוגזם חמודי".

יום שבת – עין גדי, מצדה ותחרות ניווט.

במהלך ארוחת הבוקר אנחנו חוזים במטוס נוחת במנחת. "מי מנחית אותו?!", תהינו. אורי אמיתי, גדעון והזמבורה מגיעים בסוואנה. על המצדה מרתק. יואל ניר בסוואנה בצבעי פייפריי האימון של ח"א חולף מעלינו ומנופף לשלום.

בהמשך אחת ההחלטות הקשות במסע. לגן הבוטני בעין גדי או לטבילה בים המלח. העניין הבוטני מנצח את מראות הביקיניים. זה מה שקורה כשלוקחים את האישה וכאשר המדריכה היא גם הפרטנר שלך לניווט... זוגתי תופשת טרמפ עם מטוס מהיר, ממוזג (הכי חשוב לטענתה), כנף תחתית עם טייס עם הגדר IFR (פעם אפשר היה לטוס בנתיבי IFR גם טייסי VFR בתנאים מתאימים...) וחוגגת שתוך ארבעים דקות היא בהרצליה. התאמתני לפני המסע בהצבת מפה לניווט. אחרי תחרות "נקמה בצפון" גילינו ששיקור הבעיות שלנו נבעו מהעובדה שהצלחנו להעלות על המפה רק 3 נקודות מתוך 15. 7 נוספות הצלחנו להעלות באוויר. הפעם יישמתי את תרגולות הצבת לוח ארטילרי בפרישות פתע בתותחנים, "פעל על נקודת ציון", נקראת פקודת

האימים הזו, והצלחתי באימונים להעלות את כל ניווט "נקמה בצפון" ברבע שעה. "קשה באימונים – קל בקרב", היה כתוב בבה"ד 9 (היום ביסל"ת – בי"ס לתותחנות). קיבלנו כתב חידה. 10 דקות ועשרים שניות, כל הנקודות על המפה. לא מודד כיוונים, רק זמנים. לפני המראה מתחרבש השעון במטוס. עובדים עם השעונים הידניים. נקודת התחלה איפשרה דרומית למלונות. מזהים את הצילום ומתחילים טיפוס לערד. הטראומה של אתמול נותנת אותותיה. מהירות 60-70 מסומנת עם רכיב רוח אף של 15 קשר יוצרת לנו פיגור של שתיים וחצי דקות בנקודה הראשונה. "אל דאגה" אני להגר, "בירידה אני אדהר כמו "נץ". ואומנם 130 קשר בירידה, מגרדים את המצוקים ובול אנחנו במפעלי ים המלח. לא יותר מ-500 רגל מעפ"ש. מתחילים ליהנות ולצחוק. אנטנה בחצבה. פוגשים מטוס נוסף, מתעלמים ממנו, והודרופ לאזור אורון. חליפה מעל הור ההר (ההר החלק) במגמת טיפוס, מגרדים את הקצה הדרומי של המכתש הקטן והיפה, והגשר נעלם. מוכרח להיות פה גשר. בכביש אני פונה דרומה. "יצאתי כנראה קצת צפונית לגשר, יותר מדי תיקון לרוח". אני מתנצל. והנה הגשר, ממש כמו בתמונה. מצפין לירוחם. מטוס נוסף בשעה תשע. אני מקווה שהוא רואה אותי. כבר לפי התמונה ידענו שזו הכיכר בכניסה לעיירה ולא במרכז העיירה כנדרש. עוברים מעל מרכז היישוב ומערבה. המטוס שהיה איתנו ממשיך לכיוון צומת הנגב. "אולי טעינו בנקודה", עולה החשש. אנחנו בודקים. לא. הנקודה הבאה טללים. גם אליה אני שופט צפונית מדי ומתקן. מגיע נמוך. היי למשאבי שדה והיי לרביבים אחרי זה ואנחנו על הכביש המכונה "דרך גולדה". הגר לא מאשרת לי לבצע טי' אנד גו על כביש הסרגל הזה. אין נפש חיה על הכביש, אבל הגר אמרה (סתתתם). "אולי נצלצל לחבר'ה מגבולות" אני מציע. גם הגר, וגם זוגתי (שכבר הייתה בבית אחרי מקלחת בדקות אלו) וגם עבדכם הנאמן גרו שם פעם. שלום לחברים בצאלים (קיבוץ היעד שלי בתור נחלאי) ולשדרות. שלום לאורים, ונעלמה האנטנה. בודקים בצילום. מנמיך קצת (אנטנות רואים יותר טוב מלמטה) והופ מופיעה האנטנה, ממש כמו בצילום. עכשיו לבאבא סאלי. חגב מבקש לדעת מי נמצא דרומית לגתיבות. "אני". והוא מורה לי לעקוף את גתיבות ממזרח ולהיזהר מחווה. איך ממזרח ונקודת הציון שלי בדיוק בתוך העיר?! "אזהר מבאבא סאלי ומחווה" אני משיב. ולאשקלון תוך זיהוי תחנת הדלק והמסעדה של יד-מרדכי. ומכאן כרגיל. נחיתה בשדה דוב, מסירת מעטפה פירוק הלוגר והופ להרצלייה (לא שכחתי להתקשר למודיעין טייס להגיש מרשה...).

סכום תודות מסקנות והמלצות:

כמובן תודה למארגנים ולשותפים בארגון ובראש וראשונה לירון שמאמין שאפשר לעשות תעופה ספורטיבית גם בארצנו הפרימיטיבית.

תודה שנתת לי להרגיש בחוצלארץ בארצי. תודה לכל החברים לאורך הדרך ולא אפרט שמות כי תמיד יהיו נעלבים. (ראו הערתי על בעיות האגו אצל טייסים). כמו בשיר הקרנבל בנח"ל, "מי שלא בא, חבל".

ותודה מיוחדת למר משה אקלר שלקח את זוגתי בשלום ובבטחה ועזר לי להמשיך ליהנות מהתחרות. כשהגעתי הביתה וישבתי עם זוגתי בגן הקריר שאלתי אותה איך היא מסכמת. לא איגע אתכם בתשובתה אבל (המביא דברים בשם אומרם כאילו הביא גאולה לעולם) ענתה: "קודם אתה, חמודי". אמרתי: "אני שמח מאוד שהצטרפת". ענתה: "בשביל זה באתי, לשמח אותך, אז כבר היה לי שווה", והוסיפה: "אם חשבת שאתה דברן רציני הריני חוזרת בי. אתה שתקן מדופלם, כמעט אילם ליד החברים שלך...". חברים וקוראים יקרים. חמש וחצי שעות טיסה, שני לילות במלון, חמש נחיתות, 3 סיורים, כסף קטן ליד מחמאה כזו מפיה. שווה כל גרוש.

הלואי ויירבו מסעות כאלו, ארגון לתפארה, בטיחות למופת, והרבה הרבה מזל. רק טוב!!!

יִזְהָר נוֹי

יִזְהָר נוֹי